

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ФОРМА СПІВПРАЦІ ДЕРЖАВИ З ПРИВАТНИМ БІЗНЕСОМ

К. В. КИРИЛЕНКО, студентка 5 курсу

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Державно-приватне партнерство наразі набуває все більшої актуальності, оскільки виникають суспільні потреби в реалізації нових інвестиційних або інноваційних проектів, які держава не може виконати самостійно через відсутність необхідних коштів чи інших складових, що потрібні для таких проектів. Приватний бізнес також зацікавлений у нових об'єктах для інвестування з метою отримання вигод. На сучасному етапі держава та територіальні громади неспроможні фінансувати більшість галузей національної економіки. Розвиток житлово-комунального господарства в більшому ступені залежить від фінансування та вдалого залучення коштів саме недержавних організацій, які здатні мобілізувати додаткові до бюджетних джерел кошти.

Україна сьогодні має необхідні умови для втілення в життя та реалізації державно-приватного партнерства, прийняті відповідні нормативно-правові акти та закони України (Закони України «Про концесії» та «Про державно-приватне партнерство», Концепція розвитку державно-приватного партнерства у житлово-комунальному господарстві). Держава повинна зробити підґрунтя для створення нового механізму для розвитку ЖКГ шляхом залучення коштів не лише державного та місцевих бюджетів, а й коштів населення, юридичних осіб різних форм власності та господарювання.

Сучасній сфері господарювання притаманне поєднання публічних та приватних інтересів. Публічні інтереси представляє держава в особі уповноважених органів, приватні інтереси – представники приватного бізнесу. Таке поєднання інтересів за певних обставин набуває ознак державно-приватного партнерства. Чинне вітчизняне законодавство визначає різні форми співпраці держави з приватними підприємцями/організаціями, а саме: договірна (договір концесії угода/договір про розподіл продукції, договір оренди державного або комунального майна та ін.); організаційно-правова (створення господарських організацій з участю в них держави, а також господарських об'єднань за участю держави та приватних суб'єктів господарювання); шляхом запровадження спеціального правового режиму для суб'єктів господарювання, які мають на меті втілення певних інвестиційних або інноваційних проектів; делегування приватним або змішаним (створені за участю держави та приватних осіб) організаціям окремих функцій щодо регулювання певного виду господарських відносин. Різноманітні форми співпраці державних органів з приватним бізнесом використовуються в Україні з 90-х років минулого століття.

Державно-приватне партнерство визначає рівноправний характер взаємовідносин між державою та представниками приватного бізнесу, заборону будь-якої дискримінації прав державних та приватних партнерів, узгодження інтересів партнерів, що мають певну мету та інтереси для отримання взаємної вигоди. Державні та приватні партнери повинні справедливо розподілити між собою ризики, що пов'язані з виконанням договорів, котрі були укладені у рамках державно-приватного партнерства. Метою такого партнерства в ЖКГ є модернізація, відновлення, реконструкція житлових приміщень, житлово-комунальної інфраструктури та підвищення якості послуг, які кожен день надаються населенню. Це все може бути реалізовано шляхом залучення фінансових ресурсів, встановлення нового обладнання, повинен бути розроблений ефективний менеджмент для виконання проектів та програм у ЖКГ.

Державно-приватне партнерство вимагає спільної участі держави, органів державної влади та приватних партнерів. Це дозволяє забезпечити спільне управління і спільний контроль з боку партнерів, скоординувати необхідні дії у разі виникнення складних ситуацій, що можуть становити загрозу реалізації проектів партнерства.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

І. Б. КИШИНСЬКИЙ, студент 4 курсу факультету ЕіП

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Правове забезпечення діяльності підприємств і організацій ЖКГ представлено, в першу чергу законами України, в яких закладені правові основи їх взаємовідносин як господарюючих суб'єктів із зовнішнім середовищем в ринкових умовах господарювання. До складу цих законів відносяться Конституція України; Житловий кодекс України, Цивільний кодекс України, Кодекс про адміністративні правопорушення, закони України: «Про місцеві державні адміністрації»; «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про оренду державного та комунального майна»; Укази Президента України; постанови Кабінету Міністрів України тощо. Проте ці акти не враховують особливості ЖКГ і регулюють лише загальні ринкові умови функціонування підприємств і організацій, а не можливі процеси розвитку житлово-комунального комплексу. Тому їх можна розглядати як результати перших кроків на шляху законодавчо-нормативного забезпечення реформування галузі, які повністю ще не вирішили проблем законодавчого характеру. У попередній період спостерігався досить активний законотворчий процес у сфері ЖКГ. За даними інформаційних бюлетенів Державного комітету з питань житлово-комунального господарства, наприклад було прийнято три закони з питань